

6 december 2020, tweede zondag Advent, jaar B

**Lezingen: Jesaja 40,1-5.9-10
2 Petrus 3,8-14
Marcus 1,1-8**

Homilie

Enige tijd geleden kwam prof. Jan De Maeseneer spreken in de lezingencyclus van onze Pastorale Eenheid. Jan is de grote promotor van de wijkgezondheidscentra in Vlaanderen en van een kwalitatieve gezondheidszorg voor mensen die het financieel moeilijk hebben. Ik vergeet nooit zijn openingszin: “Het overkomt mij niet elke dag dat ik gevraagd wordt om een lezing te geven in een cyclus die ‘Christen zijn in de 21ste eeuw’ heet. Maar ik vind wel dat mijn lezing hier zeer goed in past. Want dit is de fundamentele vraag die ik wil stellen: ‘Is er in deze samenleving van ‘sterken’ en ‘losers’ nog ruimte voor barmhartigheid?’”. Als de Covid 19-pandemie ons dit jaar iets geleerd heeft, dan is het wel hoe belangrijk die oude begrippen uit onze geloofstraditie zijn, zoals ‘barmhartigheid’ en ‘mededogen’. Want wij beseffen opnieuw dat we allemaal zwakke en kwetsbare mensen zijn, of dat we het elk moment kunnen worden.

Maar in de joods-christelijke traditie is de oproep tot barmhartigheid veel meer dan een morele plicht. Ze is geworteld in het diepe besef dat dit mededogen hét wezenskenmerk van onze God is. Barmhartig zijn is bijna zo lief als God zijn. De lezingen van vandaag drukken dat prachtig uit. Voor de profeet Jesaja is Gods mededogen voor zijn mensen een diepe bron van troost. De Heer komt met kracht, maar zijn heerschappij en rechtvaardigheid worden telkens weer doorbroken door zijn (of haar?) oneindige barmhartigheid. Daarom is ieder die over God spreekt een vreugdebode, of zou dat moeten zijn. Jesaja beschrijft Gods liefde als een bijna moederlijke tederheid: “Als een herder zal Hij zijn schapen weiden, in zijn armen ze samenbrengen, de lammeren dragen tegen zijn boezem, de schapen zal Hij met zachte hand geleiden.”

In de tweede lezing drukt ook Petrus dat heel sterk uit. Als God niet zo snel lijkt te komen als wij zouden willen, dat is dat niet omdat Hij talmt, maar omdat Hij geduld heeft met ons en omdat Hij wil dat niemand verloren gaat. Dat is Gods diepste verlangen. Het is dit verlangen dat maakt dat zijn barmhartigheid telkens weer zijn rechtvaardigheid overstijgt. Daarom pleit Petrus ervoor dat wij “uitmunten door een heilig leven en innige vroomheid, de komst verwachtend én verhaastend van de dag Gods.” Want is deze wereld heeft God geen andere handen dan de onze. God is afhankelijk van ons, zoals wij dat zijn van hem. Zo diep zijn wij mensen en onze God met elkaar verbonden.

In het evangelie van vandaag lezen we de eerste verzen van het Marcus evangelie, waaruit dit jaar zo vaak zal gelezen worden. Voor Marcus is Johannes de Doper de vreugdebode, waarvan de komst door Jesaja voorspeld werd. Zijn doopsel is een doopsel van bekering. Meer heeft God niet nodig om ons vergiffenis te schenken voor al ons kwaad, ook het jouwe en het mijne. Johannes de Doper lijkt wat een excentrieke figuur die optreedt in de woestijn, gekleed in kameelhaar en zich voedend met sprinkhanen en wilde honing. Maar wat indrukwekkend is aan zijn optreden, is dat hij zoveel mensen aantrekt met zijn boodschap, waarin hij het nooit over zichzelf heeft. De Doper is een verwijzende profeet: “Na mij komt die sterker is dan ik... Ik heb u gedoopt met water, maar Hij zal u dopen met de Heilige Geest.” In Jezus van Nazareth zal duidelijk worden dat Gods kracht ligt in zijn vermogen om ons telkens weer te herscheppen tot de zachte en goede mensen, die wij niet altijd zijn maar die

we ook vandaag kunnen worden. Dat is waar wij in deze Advent reikhalzend naar verlangen. Wij zien uit naar de komst van een God die ons tegen zijn boezem draagt en ons met zachte hand geleidt, omdat Hij niet wil dat ook maar iemand van ons verloren gaat. Wij zien uit naar een man die ons zal dopen met de Heilige Geest, die ons zal herscheppen en tot leven wekken. Dat is de diepe, duurzame vreugde en de volmaakte liefde waarnaar wij verlangen. "De zachte krachten zullen zeker winnen", schreef Henriëtte Roland Holst, "naar volmaakte Liefde stijgt alles mee."

Dirk Godecharle